

MORGENLIED

De duiven kirren, en het kraaien
Der hanen groet den dageraad.
De morgen komt ons bloed doorwaaien,
Waardoor ons wezen opengaat.

Wat in den slaap was weggeleden,
Zoodat de ziel naakt stond voor God,
Het komt terug, en onze leden
Aanvaarden rustig 's Heeren lot.

Wij slaan gordijn en venster open,
En drinken duizelig het begin
Van 't nieuwe leven, en vol hope
Zien wij Gods jonge wereld in.

Maar dan, hoe meer de wenschen stijgen,
Slaat Ge onzen overmoed terneêr.
Wij moeten 't al van U verkrijgen
En geven U zoo weinig weer.

Laat dan Uw Geest ons doen beperken,
En doe Uw zuiverende daân
In onze ziel, en zie Uw werken
Als werken onzer handen aan.

Er hijgt in ons een groot verlangen.
Maar onze krachten zijn zoo klein.
En om Uw morgen aan te vangen
Moet 't in ons avondvrede zijn.

Sterk het door U gewekt beminnen!
O Licht! verlicht des harten grond,
Opdat Uw morgen ga beginnen
In dezen zelfden morgenstond!

WILLEM DE MÉRODE